JE MAINTIENDRAI

DE CURAÇAOSCHE COURANT.

Deel XV. ZATURDAG den 15den SEPTEMBER, 1827. N. 37

Gedrukt en Zaturdag's morgens uitgegeven ten Drukkery Kantore voor Zyne Majesteit den Koning der Nederlanden, door De Weduwe WILLIAM LEE.

Fiscaal's Kantoor, den 14den September 1827.

DE ondergeteekende als daartoe door den Weledelen Achtbaren Raad behoorlyk gekwalificeerd, doet by deze alle Broodbakkers te kennen geven, en ordonneren, dat de Brooden, voor de volgende week te bakken het gewigt moeten houden van 21 Oncen voor 15 Centen; kunnende de Fransche Brooden een once minder wegen.

Op pœne als by Publicatie dd. 16den Maart 1824 gestatueerd is.

Per order van den Raad Fiscaal,
WM. HK. GORSIRA, Eerste Klerk.

Mengelingen.

Over het verschrikkelyk gevaar van het lezen.

(Uit een oud, vergeten boeksken.)

Wy, JOUSSOUF CHERIPI, door Gods genade, Mufti van het Heilige Ottomannische Ryk, Licht der Liehten, Uitverkorene onder de Uitverkorenen, aan alle Geloovigen, die dit geschrift zullen zien en lezen, domheid en heil!

Alzoo onze SAID EFFENDI, eertyds Afgezant van de Sublime Porte, by *Frankrom*, een kleine Staat tusschen Spanje en Italie gelegen, onder ons het schadelyk gebruik der Drukperse heeft ingevoerd, hebben wy over deze nieuwigheid geraadpleegd met onze achtbare broeders, de *Cadis* en *Imans* van de Keizerlyke Stad Stambool, en vooral met de *Faquirs*, die bekend zyn door hunnen yver en waakzaamheid voor het *Abracadabra* en tegen het Gezond Verstand; en met Mahomed goedgedacht, gelyk die Profeet en wy goedvinden by dezen, de voorschreven helsche uitvinding der Drukperse af te keuren, te veroordeelen, te vernietigen en te verdoemen, om redenen hier onder gemeld.

I. Dat deze gemakkelyke wyze van zyne gedachten mede te deelen klaarblykelyk strekt ter verdryving van *onwetendheid* en *bygeloof*, welke de beschermsters en Sauvegardes zyn van eenen welgeregelden Staat.

II. Wyl het te vreezen is, dat onder de boeken, uit het Westen ingevoerd, er zoodanige mogten gevonden worden, die over den Akkerbouw handelen; alsmede zulke, die middelen aanwyzen, om de Handwerkskunsten te verbeteren; welke boeken ten langen leste (het geen God verhoede!) het vernuft onzer Landbouwers en Handwerkslieden zouden kunnen opwekken; hunne nyverheid aansporen, hunne rykdommen vermeerderen, en te eeniger tyd hunner *geloovige* zielen verhevene denkbeelden inboezemen, ter bevordering van het zoogenaamde algemeene welzyn; gevoelens, ten uiterste strydig met onzen regeringsvorm.

III. Wyl men te duchten heeft, dat, allengskens de Geschiedenis op een' gansch anderen trant geschreven wordende, ontdaan van al het geheimzinnige en wonderbare, hetgeen thans de Natie in eene gelukkige domheid houdt, de onbeschaamdheid zoo ver zoude gaan, om, in die historische boeken, de goede en kwade daden met de naauwkeurigste billykheid te beoordeelen; terwyl men stout genoeg zyn zoude, om regtvaardigheid en liefde tot het Vaderland aan te bevelen, het geen niet dan nadeelig zoude zyn aan ons *Geloof*, aan onze heilige *Inbeelding*, en aan alle onze *Verborgenheden*, ja hetgeen ten duidelykste strydig is met de voordeelen der posten, welke wy bekleeden.

IV. Alzoo het in vervolg van tyd zou kunnen gebeuren, dat eenige erbarmelyke Wysgeeren, tot nadeel van onze *Geloovigen*, onder een glimpend, doch strafbaar voorwendsel van de menschen te verlichten en te verbeteren, ons eenige gevaarlyke Deugden mogten zoeken in te boezemen, die nimmer ter kennisse van het gemeen behoorden te komen.

V. Dewyl zy, met aan het volk een verheven denkbeeld van de Godheid te geven, den eerbied voor het Opperwezen zouden vermeerderen, en met op eene ergerlyke wyze te leeren, dat God alomtegenwoordig is, daardoor den eerbied voor Mahomed en het getal der bedevaartgangers naar Mekka door zouden verminderen, ten koste van het behoud der arme *geloovige* zielen.

VI. Naardien, met geduriglyk de Westersche Schryvers te lezen, die over de besmettelyke ziekten, en over de wyze, hoe dezelve te verhoeden, geschreven hebben, wy zonder twyfel ongelukkig genoeg zyn zouden, ons, *Geloovigen*, van de Pest te bevryden, en daardoor iets onvergeeflyks bestaan mogten tegen het bestuur der waakzame Voorzienigheid.

Om deze en andere redenen, zoo ter stichting der *Geloovigen*, als tot welzyn hunner zielen, verbieden wy hun, op straffe van eeuwige verdoemenis, immer eenige boeken te lezen; en uit vreeze, dat zy in de Duivelsche verzoeking mogten geraken van zich ter verkryging van kennis te laten onderwyzen, zoo verbieden wy alle vaders en moeders, hunnen kinderen te leeren of te laten leeren lezen. En om voor te komen, dat iemand zich tegen onze bevelen verzette, verbieden wy zelfs allen en een iegelyk, zich met denken bezig te houden, op straffe als boven.

Voorts gelasten wy aan alle ware *Geloovigen*, ons terstond kennis te geven, wanneer zy iemand vier woorden zullen hebben hooren spreken, aan welke een *klare* en *zuivere zin* te geven is; ook bevelen wy, dat men in alle gesprekken en verstandhoudingen zich bediene van spreekwyzen *zonder zamenhang* en *beteekenis*: alles volgens het aloud gebruik, by de Sublime Porte gevestigd.

En om te beletten, dat geene kontrabande gedachten onze heilige keizerlyke stad ingevoerd worden, zoo stellen wy byzonderlyk tot opzigter aan, zyner Hoogheids Eersten *Geneesheer*, die, geboren in de moerassen van het Noordelyk Westen, reeds vier hoogachtbare Personen van de Ottomannische Familie heeft ten grave gebragt, en wiens belang het meer dan dat van iemand anders is, ons *Geloof* en ons zoo heilig *Abracadabra* voor te staan en te bevorderen, en te gelyk te waken, dat alle kennis en verbetering buiten het ryk gehouden worde. Daarom geven wy hem by dezen volkomene magt, om alle gedachten, die, zoo by geschrifte als by monde, zich voor de poorte van onze *geloovige* Stad zullen vertoonen, aan te houden, en ons dezelve, aan handen en voeten gebonden, over te leveren, opdat wy die zoodanige straffe opleggen, als ons goeddunken zal te behooren.

Gegeven in ons Paleis van Onkunde, den 7den van de maan Muharam, het 1143ste jaar van de Hegira.

De tegenwoordige Paus en de Fransche Schilder Guérin.

De gezondheid van den Heer Pierre Guérin, Directeur der Fransche Schilderschool te Rome, verwekte, eenigen tyd geleden, groote bezorgdheid. Ook de H. Vader nam het levendigst deel in zynen toestand, en zond dagelyks naar de Villa Borghesa een' dienaar van zyn Huis, om naar hem te vernemen. Doch de vereerende blyken van 's Pausen belangstelling bepaalden zich daarby geenszins. Immers, toen de Geneesheer verklaarde, dat de patiënt in dringend levensgevaar verkeerde, behaagde het hem te bevelen, dat den Heere Guérin *het laatste Oliesel der Kardinalen* wierd toegediend. Diensvolgens trok al de Geestelykheid in processie van St. Pieter naar de woning des zieltogenden. Geheel Rome werd, met klokkengelui, opgeroepen, om het godsdienstige tooneel by te wonen, hetwelk den Franschen kunstenaar, in zyne laatste oogenblikken, tot den rang van de Vorsten der Kerke stond te verheffen. De plegtigheid werd dan ook met de gewone praal volvoerd. De Prelaten, de Geestelyken der verschillende Broederschappen, alle vrome pelgrims, de Pauselyke soldaten, de burgers der zeven heuvelen, allen vergezelden dezelve. De Heer Guérin, uiterst gevoelig voor dit blyk van ongemeene onderscheiding, herstelde; de Paus deed hem deswege gelukwenschen, en reeds maakte hy zich gereed, om denzelven te gaan bedanken, toen hem, van wege de Kanselary van Leo den XII, eene onkostrekening werd ter hand gesteld van de Ceremonie van het laatste Oliesel. De artikelen van het factuur doorloopende, vond hy zoo veel aan was, zoo veel voor de Monsignori, zoo veel voor een aantal andere kleine onkosten; zoodat de eer, van als een Kardinaal behandeld te zyn, hem op ongeveer 500 francs te staan kwam! Het gelukte hem, wel is waar, eenigen afslag te verkrygen; maar hy vond zich echter genoodzaakt, eene som te betalen, gelyk staande met het Hoofd eener Gemeente, of een' Bisschop *in partibus*.

De Pauselyke Jager.

De tegenwoordige Paus, Leo XII. is een beminnaar van de jagt, en heeft van zyne jeugd af aan voor dit vermaak eene hartstogtelyke genegenheid gekoesterd. Pius VI. had denzelfden smaak, tot dezelfde hoogte gedreven. Met opgeschort kleed, den snaphaan in de hand, de weitasch op zyde, ging Pius in de *Cechignola* het wild opjagen, hetwelk hy een' bestendigen oorlog had verklaard. Gaarne maakte hy kennis met jagers van erkende bekwaamheid in het vak. Vernemende, dat de Abt de Genga, die mede dikwyls ter jagt ging, een verwonderlyk juist geoefend oog had, deed hy denzelven zich voorstellen op het jagtterrein zelve, en zeide tot hem op een' schertsenden toon: "Myn heer de Abt, men zegt, dat gy even behendig eene lyster weet te treffen, als een Inquisiteur eenen vyand van den H. Stoel; ik ben zeer verlangend, getuige te zyn van deze uwe bekwaamheid." Eene zoo verpligtende uitdaging vorderde een vaardig antwoord, en de Abt deed den Paus niet lang op hetzelve wachten. Een vogeltje trok, toevallig, boven deszelfs hoofd voorby, en, hoewel het arme dier met dit pleit der ydelheid niets te maken had, mikte de Abt op hetzelve, en het viel onmiddelyk voor de voeten van den verbaasden Paus neder.— Pius, verrukt van eene zoo schitterende verdienste, en van meening zynde, dat waardigheden alleen dezelve konden beloonen, vergunde de Abt de Genga den toegang in het Pauselyk Huis, en opende hem de poort der eere, hetwelk vervolgens aan Leo XII. den myter heeft bezorgd.

Middel, om de boomen van wurmen, Rupsen en andere insekten te ontdoen.

Dit middel heeft men in Amerika met een zeer gunstig gevolg beproefd. Men gaat op de volgende wyze te werk. Men maakt in den stam van den boom een gat, dat tot in het hart doordringt. Men vult dat gat met zwavel, en stopt het vervolgens naauwkeurig digt met eene pen. Voor een' boom van vier tot acht voet middellyns moet het gat groot genoeg zyn, om er den pink door te kunnen steken. Men vermeerdert of vermindert de breedte van het gat, naarmate van de mindere dikte van den boom. Gewoonlyk verdwynen de insekten na verloop van tweemaal vierentwintig uren, somtyds ook een weinig later; maar zy verdwynen altyd.

Iets over de stoomwerktuigen in Engeland.

Volgens den Heer Webster, bestaan er tegenwoordig in Groot Brittanje meer dan 15,000 stoommachines. Sommige derzelven zyn van eene verbazende kracht. In het Graafschap Cornwallis, by voorbeeld, vindt men er van 600 paardenkrachten.— Aannemende, dat, door elkander geslagen, elke derzelven eene kracht heeft van 25 paarden, volgt daaruit, over het geheel, eene kracht, gelykstaande met die van 375,000 paarden; en, naardien, volgens Watt, één paard gelykstaat, in kracht, met vyf en een half mensch, erlangt men, door middel der gezegde werktuigen, eene kracht, overeenkomende met die van meer dan twee millioen menschen. Men bedenke daarenboven, dat, daar elk paard voor zyn jaarlyksch onderhoud het produkt van twee morgens lands vereischt, de Engelschen alzoo 750,000 morgens meer te hunner beschikking behouden, dan wanneer al het werk, thans door stoomwerktuigen volvoerd, door paarden moest worden verrigt.

CURACAO.

Vaartuigen in en uitgeklaard sedert onze laatste.

INGEKLAARD—SEPTEMBER.

8. golet Del Carmen, Hueck, Coro
10. bark Maria Manuela, Fernandes, dito
brik Wilhelmina Sophia, Romer, Maracaybo
lantje Primero, Fegera, La Guayra

UITGEKLAARD—SEPTEMBER.

8. bark Drie Gebroeders, Oduber,
10. lantje Primero, Fegera,
golet El Ejecutivo, Liqueur,
11. —— Maria Carolina, Marconier,
12. bark Drie Gebroeders, Flemming,
—— Maria, Quant,
14. —— Eendragt, Wever,
—— Maria Manuela, Fernandes,

De laatst ontvangene berigten van het over dit eiland liggende vaste land van Zuid Amerika zÿn, in stede van voordeelig, zeer onvoordeelig voor de belangen van het Gemeenbest van Colombia, welks toestand, dagelÿks al meer en meer verergert; zoodanig dat deze staat een zeer critiek aanzien heeft verkregen en weldra, daar de crisis nabÿ is, eene groote verandering in deszelfs stelsel zonder twÿfel zal ondergaan.

Het gerucht in omloop te Bogota dat de President Bevrÿder, welke zich op den 12den Augustus laatstleden te Mompox bevond, zich bÿ het legerkorps, hetwelke te Pamplona was aangekomen, zou vervoegen, om op de hoofdstad Santa Fé aantetrekken, heeft aldaar de grootste verwarring te weeg gebragt en verslagenheid in de gemoederen der konstitutionelen veroorzaakt. Vrees en schrik hebben zich alom te dier plaats verspreid. Eenige konstitutionelen echter schÿnen zich onbevreesd op den ontvangst van den President Bevrÿder te hebben voorbereid, en maakten zich gereed den aanstaanden storm stoutmoedig te trotseren. De Vice President Santander, welke alle middelen te baat neemt en geene pogingen onaangewend laat, om de konstitutie der Republiek te bandhaven en dezelve voor eenen inbreuk te beveiligen, bevindt zich al mede in vertwÿfeling en moet, zoo men wil, verklaard hebben, alles in het werk te zullen stellen, om de maatregelen en het voornemen van den President te verÿdelen.

Met verlangen zien wÿ dus de verdere berigten van de hoofdstad Bogota, alwaar de President nu wel zal gearriveerd zÿn, te gemoet, om den naderen uitslag te vernemen van een voornemen dat strekking schÿnt te hebben, om het tegenwoordige stelsel van regering omverre te werpen en eene geheele nieuwe regerings vorm daartestellen.

Over het algemeen schÿnen die genen, welke de konstitutie zÿn getrouw gebleven en de vrÿheid op prÿs weten te stellen, het voornemen van den President Bolivar, (hetwelk al te duidelÿk is, om niet doorgrond te kunnen worden) te laken en vermenen dat, ofschoon het al aan dat opperhoofd mogt gelukken, door en met behulp van zÿne troepen, zÿn voornemen ten uitvoer te brengen, zulks van geen langen duur zal zÿn, wÿl men in Colombia te wel overtuigd is van zÿne inzigten.

El Telegrafo del Zulia van den 19den Augustus, No. 30, behelst het volgende artikel onder het rubriek van *Noticias Estrangeras.*

Spanje—Een helsch gouvernement, galgen en ophangen, stieren gevechten, zonder een halve reaal, Ferdinand 7. droomende van het geluk van Amerika en opruÿende het volk tegen zich zelve.

Oostenrÿk—Vaderlÿke regering, zoo men zegt.

Rusland—Reusachtige ontwerpen.

Engeland—Dubbelzinnigheid en menschlievenheid.

Pruissen—Oefent het volk in den krÿgsdienst.

Nederlanden—Beÿeren. De inwoners dezer kleine staten zÿn gelukkig gelÿk men ons verhaalt; maar zÿ kunnen zich niet rekenen onder de beschaafde natiën.—'*El Conductor.*'*

Nu, men verwacht zeker eene refutatie van onze zÿde; maar wat zouden wÿ hierop kunnen antwoorden. Dit Colombiaansch vernuft is zoo laf dat wÿ het der moeite van eene refutatie niet waardig oordeelen: onwetenheid en onwellevendheid stralen er in door. Overigens alles wat wÿ over den staat der beschaving in de Nederlanden kunnen zeggen, is genoegzaam aan alle *beschaafde* natiën der wereld bekend; dus verwondert het ons niet dat men in Colombia als nog onkundig is omtrent de staatkundige aardrÿkskunde der Nederlanden.

* Dit nieuwsblad wordt uitgegeven te Bogota.

UITTREKSELS UIT COLOMBIAANSCHE NIEUWSPAPIEREN.

(Uit *el Trueno* van Caracas, Augustus 17.)

Dekreet wegens de herstelling der publieke order.

De Senaat en de Kamer der Vertegenwoordigers van de Republiek van Colombia vergaderd in Kongres

Overwegende:

Eerstelÿk: Dat sedert den 27sten April 1826 er, in verscheidene plaatsen, vele gebeurtenissen zÿn voorgevallen, welke de konstitutionele en wettige order, die tot dien tÿd toe, voor de rust en den vrede van het Colombiaansche volk gehandhaafd werd, veranderd hebben.

Tweedens: Dat ingevolge de konstitutie en de wet, de uitvoerende magt der Republiek uitsluitelÿk in den President derzelve berust; en ingeval van overlÿden, afstand doen, ontslag, afwezigheid, of wanneer hÿ nog dien post niet aanvaard mogt hebben, dan berust het in den Vice President der Republiek, en bÿ gebrek van dien in den President of Vice President der Kamer van den Senaat.

Derdens: Dat inmiddels der gemelde wanorders, het niet mogelÿk was de nationale gevoelens te kennen, zoo dat het Kongres geene geschikte maatregels heeft kunnen nemen.

Vierdens: Dat ofschoon de konstitutie en de wetten niet geschikt waren om het Colombiaansche volk, de hun regtvaardiglÿk verschuldigde welvaart te verschaffen, zoo moeten dezelven echter, zoo lang zÿ bestaan en niet op eene wettige en eigene wÿze der beschaafde maatschappÿen worden ingeroepen, stiptelÿk gehoorzaamd worden en ongeschonden blÿven, daar derzelver nakoming en vervulling de eenige banden der vereeniging onder de Colombianen zÿn.

Hebben besloten:

Art. 1. Zoo dra het kongres vergaderd is, vermag de uitvoerende magt geene buitengewone maatregels voorteschrÿven, zonder vooraf, de toestemming van gemeld kongres daartoe te hebben bekomen, gelÿk de konstitutie zulks beveelt.

Art. 2. De publieke order der Republiek wordt in al derzelver kracht en vigeur hersteld, gelÿk dezelve was vóór den 27sten April 1826.

Art. 3. Schoon het kongres in overweging behoorde te nemen, de hervormingen welke door buitengewoon gezag gemaakt zÿn, in eenige wetten, om te dien opzigte de geschikte verordeningen te maken, zoo zal de uitvoerende magt niettemin, langzamerhand, de handhaving dier wetten herstellen, wier vervulling zÿ mogt oordeelen, doelmatiger te zÿn ter herstelling der publieke order.

Art. 4. Geen Colombiaan is verpligt te gehoorzamen dan aan de door de konstitutie en de wetten daargestelde authoriteiten.

Art. 5. Wanneer het kongres de ware mening van het volk zal hebben vernomen op die wÿze welke hetzelve zal oordeelen regtmatig en wettig te zÿn, ten opzigte der hervormingen, welke eenige personen of volken gevorderd hebben, dat er in het staatkundige stelsel zouden gemaakt worden, zal het kongres die besluiten uitvaardigen, welke hetzelve zal oordeelen raadzaam te zÿn.

Art. 6. Wanneer de uitvoerende magt dit dekreet mogt afkondigen of laten uitvoeren en vervullen, zal hetzelve vergezeld gaan van de reglementen en instructiën of besluiten welke tot deszelfs vervulling mogten noodig geoordeeld worden.

Gegeven te Bogota, den 19den Junÿ 1827.

De President van den Senaat &c.

Paleis van het gouvernement den 20sten Junÿ 1827.—17.

Dat hetzelve uitgevoerd worde.

(w. g.) F. PAULA DE SANTANDER.

(Men zegt dat dit dekreet aanleiding gegeven heeft tot de hevige proclamatie van den Intendent van Maracaÿbo, den luitenant kolonel Castelli, gedagteekend den 31sten Julÿ d. j.; waarvan wÿ in ons weekblad van den 25sten laatstleden melding gemaakt hebben.

Daar het niet onverschillig is te weten hoedanig men in Colombia over deze proclamatie denkt, zullen wÿ hier laten volgen, de aanmerking hierover van den uitgever van *el Trueno.* Men wil dat opgemelde proclamatie is afkomstig van Carthagena en rondgezonden aan de Intendenten in de departementen van Colombia om dezelve in hunne respective gouvernementen te doen afkondigen. Voor zoo ver men weet is dezelve te Maracaÿbo alleen gepubliceerd geworden; en het schÿnt dat de Heer Castelli hiermede eenigzins voorbarig geweest is.)

Aanmerking van 'El Trueno.'

"De gevoelens in de bewuste proklamatie uitgedrukt zÿn te verschrikkelÿk, dan dat men zou kunnen vreezen, dat dezelven zouden aangenomen worden, gelÿk zulks de wensch is, noch door het departement van Zulia, noch door geen ander van de Republiek. Op den eersten opslag van het oog ontdekt men het misdadige oogmerk van den Heer Castelli, of *van hem, die hem zoodanige slechte begrippen had kunnen inblazen;* maar het is reeds lang geleden dat het grootste gedeelte der Colombianen gezworen hebben vrÿ te zÿn of sterven."

(Uit de *Alcance al Colibri* van den 24sten Julÿ.)

Aan Zÿne Excellentie Generaal Fr. de Paula Santander, Vice President der Republiek van Colombia.

Lima, den 29sten Januarÿ 1827.

MÿnHeer en Vriend!—De heerschzucht wendt heden ten dage vruchtelooze pogingen aan tegen den algemeenen wil van geheel Amerika. De gansche wereld van Columbus heeft eenen wensch geuit. De Amerikaan wil vrÿ en onafhankelÿk zÿn, en bemerkt dat hÿ het niet worden zal, wanneer men met koningen, keizers of andere opperhoofden komt, die onder eenigen anderen titel, hun gelÿk zÿn. De gunsteling der fortuin, de zoon des roems, Bolivar had een zoo verheven punt bereikt in den tempel der eere, dat Washington en Tell verpligt waren hem den post aftestaan. Hÿ was grooter dan de vorige onsterfelÿke helden. Zÿn roem is door geheel Amerika gedrongen; van de aanzienlÿkste af tot de geringste toe hebben hem verheven. Men heeft hem doen gelooven dat hÿ meer kon zÿn en hÿ heeft niet opgemerkt dat hÿ niet hooger kon klimmen.—Van de hoogte waar hÿ zich bevond, wanneer hÿ een ander vlugt ondernam, zal zÿn val het onvermÿdelÿke gevolg zÿn.—Men heeft een plan gevormd om het vaste land en de eilanden in vier staten te verdeelen. Mexiko zou Guatemala onder zich brengen; Colombia, Opper en Neder Peru zouden Buenos Aÿres en Chili inlÿven; de Braziliën; en Noord Amerika. Twee keizerÿken en twee groote republieken; nauwkeurige berigten hiervan zÿn te Panama ontvangen geworden. Ik schreef aan Bolivar en onderhield hem met alle vrÿheid en vastheid hierover. Met verbazing vernam ik van den Heer Briceño Mendez, zÿnen broeder en Plenipotentaris bÿ het algemeene Amerikaansche Kongres, wegens zÿne krooning. Zÿn gewezene aide de camp, de tegenwoordige Intendent van Guayaquil, is een apostel van den troon. Hoe groot was mÿne woede en mÿne schrik niet, toen de Heer Gual mÿ bÿ zekere gelegenheid zeide: weldra zal Colombia eene zoo groote bevolking hebben als Mexiko. Hoe kan dit mogelÿk zÿn zonder de vereeniging tot eenen staat onder den Bevrÿder!

Ik nam voor om dat gebouw om verre te werpen; hoe sterk hetzelve ook mogt geweest zÿn in de oogen der medepligtigen van de tÿrannie, het was echter zeer zwak in deszelfs grondvestingen. Ik schreef eene verhandeling ter opening van het kongres, welke door het vrÿe volk in groote achting gehouden werd en naderhand tot mÿne beschuldiging gestrekt had. De ministers van Engeland en de Nederlanden zeiden tegen mÿ: uw leven loopt groot gevaar. Bolivar heeft de sluÿer opgeligt, hÿ wil keizer zÿn en een nieuwe Dÿnastie openen. Ik kon er niet meer aan twÿfelen

toen ik de konstitutie van Bolivia gelezen had. Dit stuk is door hen onverwyld naar Europa opgezonden.

Zoo dra de Bevryder myne denkwyze gekend had, ontnam hy my den post van President in het hooge hof, welke aan my voor levenslang gegeven was, door een wettig gezag. Pando die meer bekwaamheid bezat dan al de andere personen die generaal Bolivar by en om zich heeft, deed hem een dekreet intrekken welke zyne gevoelens zou besloten hebben. Men heeft hem doen inzien, dat hy myne talryke vrienden in het harnas tegen zich zou jagen, wanneer hy niet ophield my te vervolgen. Men dacht een ander fatzoenlyk middel uit, om my uit den weg te ruimen: dit is het verbannen met den titel van Plenipotentaris van Colombia. De Heer Pando moest zich naar Panama terug begeven en vereenigd blyven met den Heer Tudela, afgezant van Zyne Excellentie den Bevryder.

Deze ontwerpen verdwenen door den haast waarmede wy onze traktaten gesloten hadden. De Heeren Plenipotentarissen van Mexico en Guatemala bevroedden de oogmerken der vertegenwoordigers van Colombia, en kenden dezelven zoodanig, dat zy niet eens hadden willen toestaan dat er een President in de vergadering zou zyn, uit vreeze dat het lot mogt vallen op de Heeren Briceño en Gual en zy eenig invloed op de vertegenwoordigers mogten uitoefenen.

MANUEL VIDAURRE.

(Hetgene in dezen brief verder volgt is van zeer weinig belang voor onze lezers, waarom wy tot hiertoe afbreken.)

DE ZAAK VAN LOBRY.

Sedert eenen geruimen tyd waren verdenkingen opgerezen over het gedrag der Genie-officieren, die belast waren met het bestuur der vesting werken, bestemd om het zuidelyk frontier van het ryk uit te maken. Onbepaalde geruchten hadden de bewerkers der slinksche treken aangeduid, welke gebezigd werden om de aannemers der werken vry te waren voor een onpartydig onderzoek derzelve; maar de natie hechte weinig geloof aan deze geheime aanklagten, daar zy den Hertog Van Wellington de nieuwe werken zag bezigtigen, zonder eenig gebrek aan dezelve te bespeuren, en den generaal Kraayenhof, belast met het oppertoezigt over dezelve, aanschouwde, versierd met riddeordes en eeretitels als eene belooning voor zyne bewezene trouwe diensten. De droevige waarheid brak echter eindelyk door de nevelen heen, in welke de hebzucht en de kwade trouw gehuld hadden, en memorien van officieren, die de slagtoffers waren geworden van hunne eerlykheid en belangeloosheid, openbaarden aan den Koning den juisten toedragt der zaak. De uitslag van deze ontdekkingen was zoodanig als zy te verwachten was van Nederlands Souverein, die alle zyne oogenblikken aan het welzyn des lands besteedt. Het ryk der boozen was geëindigd en eene nieuwe orde van zaken ving aan. De minister van oorlog, zoowel als de inspecteur-generaal Kraayenhof kregen op hunne aanvraag een eervol ontslag, en Prins Frederik der Nederlanden plaatste zich aan het hoofd van het ministerie van oorlog. Even onverzaagd in den stryd, als wys in de raadsvergadering, had die jeugdige Vorst reeds zulke doorslaande blyken van zyne geschiktheid voor het bestuur der zaken gegeven, als grootmeester der artillerie, en als voorzitter van verschillende instellingen van weldadigheid, dat niemand meer twyfelen mogt aan de volslagene uitroeying van het diepgewortelde kwaad. Maar, al mogt de toekomst een troostryken aanblik gunnen, zoo vorderden echter de misslagen van het voorledene eene strenge bestraffing. De memorien, die de optelling der bedrevene bedriegeryen behelsden, werden in handen van het Hoog Militair Geregtshof gesteld, ten einde het proces tegen de bewerkers van deze misdadige handelingen te instrueren. De eerste zaak, welke 's Hoves aandacht tot zich trok, was het onderzoek van den toestand der werken van de vesting *Yperen*.

Het hof benoemde twee regter-commissarissen, eenen generaal en eenen regtsgeleerden uit deszelfs midden, om de instructie der vaak te voeren. De luitenant-kolonel Lobry, belast geweest zynde met het toezigt over de vestingwerken van *Yperen*, zoo wel als de beide officieren, die onder zyne bevelen gestaan hadden, werden voor hen geroepen, en, na gehoord te zyn, in afgezonderde bewaring gehouden. Omstreeks de maand October van den jare 1825, bezochten de commissarissen zelve de vestingwerken van *Yperen*, en lieten, in tegenwoordigheid van den advocaat-fiskaal, proces-verbal opmaken, aangaande den toestand der gebouwen en vestingwerken. Van deze ophelderingen voorzien, en ingelicht door de verslagen van deskundigen, ten aanzien van de hoedanigheid der steenen, hout, enz., vingen zy, ten overstaan van den advocaat-fiskaal, het verhooren der beklaagden en der getuigen aan, en na een tydsverloop van omtrent een jaar, leverde de advocaat-fiskaal zynen eisch in geschrifte over, aan het hof, hetwelk denzelven aan de aangeklaagden mededeelde, om hunne verdediging tegen denzelven in te dienen. Na den ontvangst van alle deze stukken, deden de raden van onderzoek verslag van de zaak aan het hof, en bragten hunne stem uit over de gegrondheid der ingebragte bezwaren, waarop het hof het vonnis bepaalde, hetwelk, na het bekomen van de koninglyke goedkeuring, openlyk uitgesproken is.

Deze vlugtige schets der regtspleging was noodzakelyk om de ontwikkeling der zaak voor te bereiden, welke wy thans voordragen zullen.

De bezwaren, die tegen den beklaagde Lobry werden voorgesteld, waren van verschillenden aard, alhoewel allen dezelfde strekking hadden, namelyk, om zich ten koste van den staat te verryken. Wy zullen slechts de gewigtigste aanstippen, ten einde de aandacht der lezers niet op eene te sterke proef te stellen, en wy gaan met stilzwygen de aan de beide mindere officieren te last gelegde handelingen, voorby, die noch hetzelfde gewigt, noch dezelfde belangrykheid bezitten.

De luitenant kolonel Lobry was van de maand January 1816 tot in de maand July belast geweest met het bestuur en toezigt over de voor de versterking der stad Yperen ondernomen werken, en gedurende den loop van zyn bestuur verweet de aanklagt hem het plegen van verschillende misdadige handelingen.

Hy had ten laste van 's Ryks schatkist gebragt een aanzienlyk getal steenen van eene betere hoedanigheid en een hoogeren prys, dan die hy gebruikt had; en het getal dier steenen ging verre te boven hetgeen voor de vervaardiging der gebouwen gevorderd werd. Hy had de levering gedoogd van steenen van zulk eene slechte hoedanigheid, dat de bloote aanraking dezelve in stof deed verdwynen. Hy had niet geaarzeld certificaten af te leveren aan de aannemers, erkennende de hechtheid dier werken, wier broosheid hem bekend was, en hy had de aanneming der werken begunstigd door de gevolmagtigden van personen, die, de levering der steenen op zich genomen hebbende, niet tot de aanneming mogten toegelaten worden, Alle die vergunningen waren rykelyk door de belanghebbenden betaald.

Hy had deze bedriegelyke treken verzeld doen gaan van maatregelen, die strekten, om, door middel van valsche verklaringen, het geld van het gouvernement zich toe te eigenen. Hy liet op de weekstaten der arbeiders, welke hy voor deugdelyk verklaarde, zyne commiesen, zynen tuinman en zyne huisbedienden onder verdichte namen figureren. Hy bezigde de werklieden, die aan den bouw der vestingwerken arbeidden, tot verschillende soorten van werken in zyne eigene dienst, en bediende zich voor de meubelen, die hy door die arbeiders vervaardigen liet, van het hout, dat aan den Staat behoorde.

Hy handelde eveneens met het hout van den Staat voor zyne verwarming, en nam de voorwerpen, die het eigendom van den Staat waren, om zich dezelve toe te eigenen of die aan zyne vrienden weg te schenken.

Ten gevolge van het plegen dezer handelingen, vorderde de advocaat-fiscaal, dat hy schuldig zou verklaard worden aan het misdryf van ontrouw in het bestuur, dat hem toevertrouwd was, van falsiteit in openbare en autentieke geschriften, van omkooping en van ontvreemding der eigendommen van den Staat; misdaden, die des te strafbaarder waren, uit hoofde der verbazende sommen, die op zyne valsche certificaten betaald waren, en het gevaar, aan hetwelk hy den Staat blootstelde, door den bouw van zulke slechte vestingwerken toe te laten, en eischte hy, overeenkomstig art. 13, 18, 20, 200 en 209 van het militair crimineel wetboek, en art. 20, 22, 26, 36, 65, 145, 146, 162, 165 en 177 van het wetboek van strafregt, de ontzetting van den beklaagde van den militairen stand en de veroordeeling tot eeuwigdurenden dwangarbeid, de tentoonstelling op eene openbare plaats en het brandmerken met de letters T. P. F.

Men kan niet wel de tegenwerpingen gissen, welke de beklaagde tegen deze bezwaren kon doen gelden, daar zyn verdedigings-schrift niet dezelfde mate van openlykheid heeft verkregen, als de eisch, welke by het uitspreken van het vonnis voorgelezen is.

Een belangryk punt is voor het publiek niet opgehelderd geworden: de bevoegdheid namelyk van het militair geregtshof.

Art. 45 van de provisionele instructie voor het hoog militair geregtshof, zegt met uitdrukkelyke woorden: "Het hof zal niet erkennen of regtspreken over zoodanige militairen en ambtenaren, die gemeenschappelyk een commun delikt hebben gepleegd met andere personen, welke teregtstaan voor den burgerlyken regter, of in dat edikt zyn betrokken, maar zullen alsdan dusdanige militairen en ambtenaren, uit hoofde der connexiteit, aan den burgerlyken regter overgegeven of ter judicature overgelaten worden."

Wanneer men deze zaak nagaat, blyft er geen twyfel over, of burgers, die voor den burgerlyken regter te regt staan, waren in dezelve betrokken; want by elke omstandigheid ontmoet men de zamenspanning der aannemers met den beklaagde om het bestuur te bedriegen, omkoopingen door deze lieden jegens hem beproefd en bewerkstelligd, door middel van aanbiedingen en giften van geld en deelneming van hen in de beroovingen, van goederen uit 'slands magazynen gepleegd. Slechts een voorbeeld, uit de requisitor van den advocaat-fiskaal ontleend, dienende tot staving van dit beweerde.

Eene weduwe, welke haren steenoven opgerigt had in den omtrek van stad *Yperen*, schynt het levendigste deel genomen te hebben aan de gewigtigste ondernemingen des beklaagden. Zy wist het verlof van hem te erlangen om hare steenen te leveren, gemaakt uit de kleiaard, in de nabyheid van *Yperen* genomen, alhoewel de beklaagde uitdrukkelyk verboden had, in de bestekken, van die aarde tot dat einde te gebruiken; zy liet zich de aanneming toewyzen van den aanleg der gebouwen door den naam van haren schoonbroeder, een koopman in kanten in *Yperen* te bezigen, alhoewel het verboden was de levering der steenen met de aanneming der gebouwen te vereenigen; eindelyk ontving zy van den beklaagde eene aanzienlyke hoeveelheid hout en lood uit 'slands magazynen, en zy belydt deze gunsten verworven te hebben door middel van schenkingen in geld, die ten minste 50,000 franken beloopen hebben. Wie is, vraagt men, na dat de advocaat-fiskaal deze daadzaken voor volledig bewezen, erkend heeft, de hoofdbewerker van het misdryf, de omkoopster of de omgekochte, en bestaat hier niet inderdaad zulk eene connexiteit van misdryf tusschen den luitenant-kolonel en de aanneemster, dat, volgens de bepalingen der wet, de zaak tot de kennisneming van den burgerlyken regter behoort?

Dit punt is in het openbaar niet afzonderlyk behandeld en beslist geworden.

Het vonnis van het hof heeft de beweegredenen der klagt voldoende geoordeeld en den beklaagde tot de gevorderde straffen veroordeeld; maar de Koning heeft goedgevonden, dezelve in die van het zwaard over het hoofd, gevolgd van eene twintigjarige gevangenisstraf, te veranderen. Deze veroordeeling is op den 30sten Maart 1827 openlyk in het bywezen van den beklaagde uitgesproken en onmiddelyk na het aanhooren van zyn vonnis, is de veroordeelde naar de strafplaats gevoerd, alwaar hy de straf van het zwaard over het hoofd ondergaan heeft.

Het oplezen van het vonnis heeft nagenoeg vier en een half uur geduurd. Eene groote menigte was daarby tegenwoordig.

De veroordeelde is, na afloop der schavot-straf, naar het huis van verzekering te Utrecht gebragt, en zal, zegt men, eerlang naar het tuchthuis te 's Hertogenbosch worden overgebragt.—*Arnhemsche Kourant.*

BEVALLEN—Op Zondag avond, den 9den dezer van eene Dochter, de Echtgenoote van den Weledelen Heer Michael Römer.

OVERLEDEN—In den morgen van Dingsdag den 11den dezer, de Heer Simeon Pradel.

FROM MERCHANTS OF CARACAS AND LA GUAYRA.

(CONTINUED FROM OUR LAST.)

Another objection to the law is the nature of its securities. The note appended to the law enacts, that no person can be security for more than one party at a time, nor can the security of any one be taken who owes duties to the custom house, even though the period for paying for them may not have expired. Thus a capitalist of fifty thousand dollars cannot be security on two separate bonds of one thousand dollars each; nor can a man whose credit is unimpeachable, become security, because the period for paying his own instalments has not yet arrived. So far from agreeing with the *Reconciliador*, that this rigid and unmeaning system *will render securities more substantial and respectable, and that under it they can only be found amongst people of credit*, we deem the reverse of the proposition to be the truth; since such over caution has the effect of a general prohibition, and drives the merchant to the expedient of seeking mere paper security. The following occurrence took place lately, and justifies this assertion. A merchant standing in need for security for a small amount, had recourse to his commercial friends to furnish it. One, a large capitalist, was already security to the amount of one thousand dollars, another had instalments pending in the custom house, though not yet due; a third owed nothing, but had been a few days behind in some former payments, till at last the poor merchant driven from his legitimate helpmates, bethought himself of a humble acquaintance —a poor but honest man, whose very obscurity, and consequent freedom from all compromises at the custom house, promised success. The security of this man was taken, his character being unimpeachable, although not a capitalist, and he *not being a debtor to the public treasury, nor having ever protracted his payments beyond the term prescribed by law?* On the strength of this friendly office, the security went on the following day to the store of the merchant, and after choosing goods to the amount of $ 100 asked what credit he would give him for them. "Until you can go home and bring me the money," replied the merchant. "How," said the security, "do you doubt my responsibility, am I not your guarantee for custom house duties?" "True," replied the merchant, "but are you prepared to pay if I fail?" The poor man confessed that he did not dream of such an event, and that happen when it might, it would find him without a dollar—the merchant consequently kept his goods! We have to remark however, that this note appended to the law, wears very much the air of having been *smuggled* into it unknown to the Liberator, by some unauthorised agent, more impressed with a sense of his self consequence than we are, or than becomes either his talents, or station. It does not bear the signature of His Excellency, whilst it disrespectfully annuls some of those provisions which do. So far therefore from claiming our respect and obedience, this interloper seems to have forgotten his own where most due, and excites rather our indignation at his temerity.

The subject of the vales on which the *Reconciliador* is likewise equally flippant and ignorant, is well worthy a short consideration. The following are its false premises, and offensive language on this subject:—"*As an order has been issued for proving the legality of the vales proceeding from the pay of the army, and for the discharge of which the custom houses have been made indiscriminately liable, per-*

ons no longer seek consignments, whether suited to the market or otherwise, with a view of realizing at par a paper which has been bought by them cheap, in proportion to the facility with which it has been forged. All this will have the effect of preventing those from calling themselves merchants who are really not so: it will place foreign trade in more skilful and trust-worthy hands, every one will thus be reduced to his natural level; and the honest man, the foreign merchant, the treasury, and public morals will gain by the change." The *Reconciliador* knows little of the commercial transactions of this city for the last four years, if it really thinks to impugn the fair dealing of our merchants by thus insidiously throwing in their teeth these vale transactions. By consenting to purchase them, they have done good service to the military and to the government, whilst they have irretrievably injured themselves by standing in the shoes of the former. The vales here alluded to were not bought cheap, nor are they by their very tenor, payable at par, according to the true spirit of that term, as we shall shortly prove. The average price paid by merchants for vales receivable at the custom houses in payment of one quarter part of duties, may be estimated at a discount of 30 per cent.—We could name merchants who have bought very large sums at a discount of 12 per cent., and others seven at par, but we forbear to quote these high prices, as well as the low ones of some few which were found still floating in the market during our late political disturbances, no result being deducible from either case, in as much as in the one, they were for the most part taken in payment of good debts, and in the other the price was little more than nominal, owing to the mass of vales having long before found their way into the hands of their present owners, who held them throughout the whole of that crisis, rather than sacrifice them for less than prime cost. Then as to the ignorant assertion that the vales are (when paid at all) pay off at par. Even were they so paid, the government would be the principal gainer, as thus: a merchant has a vale for 4000 dollars, payable in quarter part of such duties as he may owe. If he owes duties to the amount of 4000 dollars, he pays but one thousand of the sum in this paper, reserving the remainder of it for fresh importations. If however he would obtain credit for the entire vale of 4000 dollars, he knows that he can only accomplish this by encreasing the amount of his duties to 16,000 dollars, and for this purpose makes the necessary arrangements with his correspondent abroad, whose sole inducement in his turn for encreasing his consignments to a flat market, consists in sharing with his consignee the very moderate profit arising from the discount on the vales. Can any financial system be more favorable to the revenue than this—one by which a large debt is redeemed, and an encrease of cash produced by the very operation? and yet the *Reconciliador* with singular ingenuity contrives to distort it into a grievance. We believe that no government ever cancelled a debt under such favourable circumstances. Even if it were true, as the *Reconciliador* gratuitously asserts, that goods brought into the market under such circumstances, do not suit it, who would be the sufferer—the country or the importer? The interest of the latter will always be a protection against such a contingency. Here then we behold an immense stimulus given to commerce, having both for its cause and effect the insensible liquidation of a large national debt; in so much that it may be said, that the more of this debt we discharge, the less we feel the operation. Again, it will we suppose be conceded, that a merchant's capital is worth to him some twenty per cent. per annum: thus should he require some six months from the time of purchasing this paper to pay off the quarter part of duties for which it is liable, he loses the ordinary profits of his business, or ten per cent., from the price at which he purchased; whilst under existing circumstances, when by the refusal of government to recognize its vales, they have been an unproductive capital in his hands for the last two years or more, he has already lost some forty per cent., being ten per cent. more than his original gain on them. How then is he paid at par according to the real meaning of the term? to make good this assertion, under such circumstances, it must likewise be conceded that he bought above par. But setting this consideration aside, we must ever protest against this scrutiny into the profit of the merchant, as both childish, and impolitic. What is it to government and the country do not loss by them? how much less then when their gain must ever be in proportion to his? Indeed, so certain is the connexion between enterprize and wealth in the community, and freedom and liberality in the government, that the one may be safely taken at any time as a prratical measure of the other. These vales were not equal to cash, being payable conditionally, and by instalments, and therefore like all other merchandize, worth what they could obtain in the market, and no more. If the credit of a government stands high, so will its vales; if low, but few will have confidence in its securities, and vales must partake of the general depression; but for government practically to urge this depression as an argument to the prejudice of the purchaser—that very government whose credit he upholds even whilst in pursuit of his own interest, is alike inconsistent with morals and sound policy. There was a time for instance, when our vales were sold in England at a discount of 90 per cent., although Mr. Zea subsequently raised them by his financial arrangements to some 20 per cent. Did this government then make use of the unstatesmanlike argument, that those who had bought at more advantage than others, should be paid at less? or that the good faith of a government was like its paper, a fluctuating and relative security. Such a principle would be a stronge perversion of moral justice. It would be saying to the bond-holder, "We are horrified at your usury and extortion! We cannot suffer you to profit by the discount on our paper, nor in proportion to the risk you incur by dealing it. Morality forbids it! But we will profit by it ourselves, redeeming it, at an indefinite period, at the price which you paid for it; and that we may do this, we will forcibly borrow your money in the interim, by enticing you to do for us, under misconception, that which we have neither capital, nor confidence in our own solvency to do for ourselves." Such a requital to those who had supported the national credit, both abroad and at home, when at the lowest ebb, and under the most imminent risk, would have been equally impolitic, ungrateful, and unjust.

The truth is, although one which we do not yet seem to understand, that money, and more especially vales, are of no more value than any other exchangeable commodity, and any interference on the part of a government with the management of the property of individuals, by regulating the rate of profit they shall derive from their dealings with each other, tends to retard the increase of national wealth, and by shaking public confidence, paralyses enterprise and emulation. Such a system teaches a people to grovel always in the dust; to keep that *natural level* so pleasing to the *Reconciliador*. The government of Spain alone, of all the civilized world, puts these shackles on her subjects, governing them not as reasonable beings, but as infants and minors; whilst in other countries it has become an axiom that it is the weakest as well as most odious of policy to exercise this minute control in affairs between man and man: affairs which are always better understood, and even more satisfactorily arranged by the parties, both as concerns society and themselves. For it is a truth, although an humiliating one, that in politics as in morals, self-interest is the surest pledge of general harmony, and those visionaries who would found national prosperity on appeals to the heroism and disinterestedness of human nature, do but disturb the equipoise of society, and increase the evil they would cure. We must beg leave to explain ourselves more fully on a subject, which whilst so little understood, is essentially connected with the honor of government, and our own characters and fortunes.—All contracts of purchase and sale are in their nature relative—relative to the security for repayment; relative to the scarcity or abundance of money, and its value at the moment; relative to the facility of obtaining reimbursement at pleasure, with a thousand other contingencies. It is quite impossible therfore without knowing these circumstances, to say that the rate of purchase of any commodity, be it money, merchandize or vales, is lower than a fair dealing man would pay; the only just and candid notion that can be formed of a fair dealing man in any sort of traffic whatever, being that he is willing to buy his commodity at the same rate as others do, without availing himself of any casual advantage which the ignorance of the seller may give him. We admire the squeamishness of certain persons, who after having, as all the world knows, acted on this principle, and speculated deeply in government paper, would now, that they are safe and paid, kick down the ladder by which they rose, and cant about usury and morals. It has been maliciously pretended by some, and senselessly re-echoed by others ignorant of facts, that the military have suffered by the sale of their vales. Suffering also, is in this case relative, and cannot here be justly applied, unless it be proved that by keeping their vales, the military would have suffered less. So far from this however being the case, the result proves them to have been the party benefited, in as much as the mass of this paper, after a lapse of years, is still unredeemed, and even rejected by government, whilst the money which the military received in lieu of it, has been a productive capital in their hands ever since. But even if they had so suffered, who should make atonement, the government, or the merchant? It is well known that the government had not the means of relieving the military from their wants, even by paying them one fifth of what the merchants paid for this paper, and that the former was both relieved from immediate embarrassment, and ulterior bad consequences, by this understanding between its creditors and the merchant. In short these arrangements which other governments in like cases, seek rather to establish, than discourage, as the party most immediately benefited therein. No stratagem or imposition was had recourse to in the purchase of this paper. Indeed transactions for money are precisely those in which imposition is least easy, in as much as he who deals for the sale of it, bargains for an article of an ascertained value, so that any man of ordinary capacity may inform himself of the current rate of such dealings, and must farther be aware how far the nature of his own plans, and his mode of applying the proceeds, will indemnify him for any seeming sacrifice.

We have somewhat digressed, urging these observations generally, rather than in application to that particular species of paper of which we are now treating, in as much as a most cruel use has been made of the confidence which speculators have reposed in government, by denying to its paper in their hands, that value which is recognized as its due in the hands of the original holders; and this in the face, not merely of the common law, but of the well known laws of Congress of the 21st of February, 1820, and the 28th of September, 1821,* which not only authorize the sale of paper, but positively encourage it. Neither are the foregoing remarks totally inapplicable to the custom house vales, in as much as their payment is now likewise suspended, or rendered dependent on an illegal re-audit, and on the nature of the debts for which they were issued, rather than on the tenor of the paper; thus if given for supplies they are admissible under certain restrictions, but if for back pay due to the army, their payment is prohibited. We cannot perceive the justice of this distinction. The law enjoining payment of the arrears of the army, specifies that one half of such pay shall go to the benefit of the state, *on condition of the remainder being paid in cash.* But it having been found by government easier to fulfil the former, than the latter condition, its creditors consent as an accommodation to government, to accept the more tardy and unsatisfactory mode of payment arising out of vales on the custom house, payable in quarter part of duties, according to the encrease or decrease of our commerce. Thus if commerce languishes, and with it the revenue, but little of this debt is extinguished; but as these encrease, the extinction of the debt encreases with them; and as we have already remarked, the grand stimulus to such encrease, was the opinion entertained of this very paper, now so unaccountably depreciated by the party most interested in the maintenance of its credit; a paper which, singular to say, whilst issued for the gradual and easy extinction of a debt, attracts to our ports, commerce to redeem itself, and which, moreover, from a combination of unforeseen circumstances, possesses all the advantage of a paper currency, without any of its bad consequences. Without recommending an indiscreet issue of this paper, we may be permitted to say, that if we have debts that must be paid, we defy the *Reconciliador* or devise a plan for so doing, more convenient to the State, or more inconvenient to the creditor.

The *Reconciliador* seeks to discredit these vales still further, on the ground of their having been forged, venturing to assert with real or pretended ignorance of our late financial depressions, that this alone has caused the great decline in their price. Such a solution may gratify the spleen of one who seems to take a malignant pleasure in the destruction of our properties, and may even be consoling to our national vanity, but it is one which is purely gratuitous, and might in the absense of proof, be as reasonably urged as a motive for the decline of our paper in England from 90 to 26. It is not pretended that forgeries have been committed on the vales issued by the Intendency, in which shape alone the creditors on the custom houses now hold these obligations, but on the commissary's certificates, which were deposited in the Intendency in exchange for them. A mere abuse in the office of the Commissary, such as we suspect this will turn out to be, is no forgery, nor are the public answerable for such abuse. The government names its agents, and must take on itself the responsibility of their acts. If indeed the signatures of government officers have been forged by the public, the case is partially altered, but even here there are certain principles of good faith towards the public creditor which cannot be abandoned. Paper so proved to be forged may lawfully be refused payment, but a partial and very limited discovery of this nature, and still less a mere declaration to that effect, cannot justly operate to its general prejudice, nor be pleaded as an excuse for non payment of six or seven hundred thousand dollars of government obligations. But we do not believe that forgery will be found on enquiry to be the nature of the evil. If indeed there be one, it consists rather in some few issues in duplicate by the Commissary, arising from want of due examination of his books, prior to each issue.

In the face of these facts, as well known to the *Reconciliador* as to ourselves, and with onr properties thus paralyzed as it were in this very paper, a more discreet partizan of administration, would have paused before he impeached our solvency and integrity on grounds which do *us* no dishonour. He treats the merchants of this city and La Guayra, like men who are exempt from all moral title to respect and confidence. Does he imagine, because a sentiment of respect has hitherto kept them silent, *that* they also have nothing of which to complain? Are they not the injured party in this question of vales? —long since injured in their properties, and now in their persons? But needing a case to justify "severe measures," the *Reconciliador* so artfully reverses the position of the parties, as to taunt the merchants with their very grievances, and give to the government the air of profiting by its own wrong. The malignant asperity with which he assails a foreign flag, and foreign commerce, is inexplicable on any ground, but that of vindicative feeling for some past humiliation sustained at the hands of foreigners, and which he would now efface, by taking indiscriminate vengeance on all. He tells the merchants to return *to their proper level.* We believe that if they could indeed regain that level, but few would again put in jeopardy, or expose themselves of the slanders of this splenetic gentleman. He tells us that we must place *our foreign trade in more skilful and trust-worthy hands.* We would mention other transfers to more skilful and trust-worthy hands, quite as serviceable to the State, though less pleasing perhaps to our author.

(*To be continued.*)

* As the exigencies of the war do not permit the immediate payment of the arrears of the army in cash, it shall be done by treasury vales, WHICH MAY BE ENDORSED TO OTHERS.—[2d article of the law of Congress of 21st February, 1820.]

Such military men as have not yet received their HABERES, may at all times dispose of them, as they may think proper.—[5th article of the law of Congress of the 28th of September, 1821.]